

og vilblevende, idet der ikke er Tale om Ud- betalingen til Afsenderne af noget Forflud paa de Beløb, der paa denne Maade opkræves hos Adressaterne, men Beløbene tværtimod forst udbetales til Afsenderen, efterat der fra Posthuset paa Forsendelsens Bestemmelsessted er indløbet Underretning om, at Adressaten har erlagt Beløbet.

Med Hensyn til den særegne Maade, hvorpaa det danske Postvæsen besørger Tidender og Tidsskrifter som saadanne, d. v. s. uden at de behøve at være nedlagte i Breve eller Pakker og forsynede med Adresse til Modtageren, har den hidtil gjældende Lovgivnings Ufuldstændighed i Særdeleshed medført to Ulemper, som ved Forflagets § 3 Utr. f. søges hævede. Idet der nemlig for Tiden ikke gives nogen tilstrækkelig Lovbestemmelse for, hvilke Skrifter eller Boghefter der skulle kunne modtages til Forsendelse paa den ovenanførte Maade, er Postvæsenet udsat for at blive behyrdet med Besørgelsen af saadanne Skrifter eller Bøger, som paa Grund af deres Vægt, Indbefining osv. ikke egne sig til at befordres og behandles sammen med Aviser, og Forflaget gaaer derfor, næst at foreskrive den hidtil manglende Betingelse med Hensyn til Udgivelsesmaaden, ud paa at fastsætte en Vægtgrænse, der er anseet for passende, saavel naar der tages Hensyn til den praktiske Udførelse af Avisbesørgelsen, som i Betragtning af, at der ved Tarten ikke er gjort Forskjel paa lettere og vægtigere Blade og Skrifter. Den foreslaaede Vægtgrænse vil forøvrigt ikke udelukke noget af de Tidsskrifter, der nu forsendes som saadanne, og paa hvilke Loven overhovedet vil komme til Anvendelse (saaledes veter f. Ex. et Hefte af „Danst Tidsskrift for Kirke- og Folkeliv“ 11 Kvint, af „Forside og Virkelighed“ 21 Kv., af „Folkelæsning“ 22 Kv., af „Tidsskr. for Landøkonomi“ 16 Kv., osv.), og da der ikke er opstillet nogen Betingelse med Hensyn til Indholdet, vil der Intet være til Hinder for, at et hvilket som helst Værk, der udgives successivt i mindre Hefter, overgives Postvæsenet til Besørgelse sammen med Aviserne. Den anden af de antydede Ulemper bestaaer deri, at der, da Lovgivningen Intet indeholder om Tillæg til Tidender og Tidsskrifter, ofte med disse og altsaa uden Erlæg-

gelse af særskilt Portv sendes Sager, der ikke staae i nogen egentlig Forbindelse med de paa-gjældende Tidender, hvilket medfører betydelige Tab for Postvæsenet, idet ialfald en stor Deel af disse Sager, der saaledes erholde frit Befordring, ellers vilde blive forsendte under en anden Form, f. Ex. for den modererede Brevart. Forflaget gaaer derfor ud paa at fastsætte, at kun saadanne Tillæg, der kunne siges at danne en integrerende Deel af selve Tidenden eller Tidsskriftet, uden Portoverlæggelse maae medfølge disse, idet man navnlig ved en af Exempler oplyst Affattelse af Bestemmelsen har søgt at gjøre Forholdet fuldstændig klart med Hensyn til de som Tillæg hyppigst forekommende Sager.

ad § 4.

Det første Stykke af denne Paragraph fuldstændiggjør forsaavidt den foregaaende, som det deri fastsattes, at Administrationen træffer de nærmere Bestemmelser om, i hvilket Omfang Besørgelsen af de i den foregaaende Paragraph nævnte Gjenstande kan tilbydes, samt angaaende de nærmere Betingelser for Modtagelsen af Gjenstandene, f. Ex. disses Vægt, Omfang, Indpakning, Adressering osv. Disse detaillerede Bestemmelser, som ville være Hovedemnerne i det paatænkte Reglement, der skulde slutte sig til Loven, er det tildeels af-lerede nu overladt til Administrationen at træffe (jfr. især Lov angaaende Postforsendelser af 11te Marts 1851 § 11 Nr. 5 og § 16). Bestemmelsen om, at Administrationen fastsætter, i hvilket Omfang Postvæsenet kan tilbyde sin Besørgelse af Gjenstandene, er redigeret saaledes, at den i Modsætning til Postloven af 11te Marts 1851 ogsaa omfatter løse Breve og Pengebreve, da en ubetinget Forpligtelse til at besørge samtlige forekommende Exemplarer af disse to Arter af Postforsendelser ikke vilde kunne opfyldes af Postvæsenet uden et aldeles uforholdsmæssig stort Apparat, idet der kan forekomme Tilfælde, f. Ex. i Krigstid eller som Følge af lignende overordentlige Begivenheder, hvor Mængden af Forsendelser paa en enkelt Route pludselig kan blive saa stor, at det almindelige Personale og Materiel for en kort Tid er utilstrækkeligt, saa, at det bliver nødvendigt, in-